

Arrest

nr. 161 285 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesj origine. In 2003 huwde u met D. M. (...), met wie u twee kinderen heeft. U groeide op in Verkhniye Achaluki (Ingoesjetië), maar woonde sinds uw huwelijk in Maiskoye (Noord-Ossetië). In 2004 vroeg u samen met uw echtgenoot asiel aan in Polen. Na afwijzing van deze aanvraag keerden jullie in 2005 terug naar Ingoesjetië.

Eens thuis bekeerde uw echtgenoot zich tot het Wahabisme en eiste van u hetzelfde. U weigerde, wat tot echtelijke spanningen leidde. U scheidde traditioneel in 2008 en huurde voor uzelf en uw twee kinderen een appartement in Maiskoye (Noord-Ossetië). Er zijn mensen van de federale instanties bij u thuis langs geweest om te informeren naar de verblijfplaats van uw echtgenoot, maar u wist niet waar hij verbleef. In oktober 2008 zag u uw echtgenoot een laatste keer; hij kwam naar uw appartement en

dreigde de kinderen mee te nemen, doch vertrok onverricht ter zake. Sindsdien heeft u geen enkel contact meer gehad met uw echtgenoot.

U besloot uw land van herkomst te verlaten en vertrok op 01/01/2009 vanuit Nazran. Via Polen reisde u naar België, waar u op 19/01/2009 een asielaanvraag indiende. Deze aanvraag werd op 29/03/2010 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende werd op 30/12/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eind juli 2013 keerde u vanuit België terug naar uw land van herkomst en trok er in bij uw moeder in Ingoesjetïë. U liet er zich tijdelijk registreren en ondernam stappen om uw kinderen op school in te schrijven. 2 à 3 weken na uw aankomst kwamen mannen in burger langs bij uw moeder, die een politiebade toonden en naar u vroegen. In paniek belde u uw broer in Sint-Petersburg, die meteen de nodige stappen ondernam om uw uitreis uit de Russische Federatie te regelen. U reisde met uw kinderen naar Sint-Petersburg en trok in bij uw broer en diens partner. Ook regelde uw broer een tijdelijke woonstregistratie voor u bij een vriend van hem. Tijdens uw verblijf bij uw broer kwamen ook op het tijdelijke registratieadres mensen langs met een (politie)bade, die vragen stelden over u.

Hierna werd uw vertrek uit de Russische Federatie georganiseerd. U reisde op 20/11/2013 per vliegtuig van Moskou na een transit in Athene naar Parijs, voorzien van een Grieks Schengenvisum. Vanuit Parijs reisde u door naar België, waar u zich opnieuw in Mol vestigde. Eind februari 2014 trok u in bij uw nieuwe partner, O. M. (...) (O.V. 5.537.780), met wie u op 11/02/2014 op religieuze wijze in het huwelijk trad. Op 27/01/2015 beviel u in Oostende van een zoon, M. (...). Een tweetal maanden later, op 20 maart 2015, diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw binnenlands paspoort, duplicaten van de geboorteaktes van uw twee oudste kinderen, een geboortetest van uw jongste kind, uw scheidingsakte, twee brieven van uw advocaat, een bundel documenten betreffende het vaderschap over uw jongste zoon, tijdelijke woonstregistraties in Ingoesjetïë op uw naam en die van uw oudste twee kinderen, tijdelijke woonstregistraties in Sint-Petersburg op uw naam en die van uw oudste twee kinderen en een attest van de MVD (politie) van Nazran.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u niet aannemelijk maakte dat u nog steeds gezocht zou worden door uw echtgenoot, van wie u sinds eind 2007 gescheiden leefde, omdat u geen redelijke verklaring kon verschaffen waarom u, indien uw echtgenoot u nog zou zoeken, geen bescherming van uw autoriteiten inriep en omdat u evenmin kon aantonen waarom u zich desgevallend niet elders in de Russische Federatie kon hervestigen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw huidige asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Immers, zo blijkt uit uw verklaringen dat u na de afwijzing van uw eerste asielaanvraag vrijwillig terugkeerde naar Ingoesjetïë. U zou hier wederom gevlucht zijn omwille van uw ex-partner, waarna u zich in Sint-Petersburg hervestigde. Ook daar zou u problemen gehad hebben omwille van uw ex-partner, waarna u de Russische Federatie nogmaals verliet en zich opnieuw in België vestigde. Er wordt dan ook vastgesteld dat u zich nog steeds beroept op dezelfde – ongeloofwaardige- asielmotieven als aangehaald in het kader van uw vorige asielaanvraag, met name het feit dat uw ex-echtgenoot u nog steeds actief zou zoeken teneinde u de kinderen te ontnemen.

Dient benadrukt dat deze bijkomende verklaringen, die verder bouwen op uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen, nog steeds niet weten te overtuigen, en dit om onderstaande redenen.

Zo blijkt vooreerst dat u in 2013 vrijwillig naar de Russische Federatie terugkeerde, waarna u met uw kinderen bij uw moeder in Ingoesjetïë introk. Indien u werkelijk uw ex-partner zou vrezen, is het uiterst opmerkelijk dat u zich precies bij uw moeder in Ingoesjetïë vestigde, niet ver van uw ex-schoonfamilie (CG p4), wie u net zou vrezen, dit hoewel u, zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag aangetoond, over een intern vestigingsalternatief beschikte in Sint-Petersburg, waar uw broer woont. Dat u desondanks van plan bleek om zich permanent in Ingoesjetïë te vestigen (CG p2, p7), ondermijnt reeds de ernst van uw vrees. Hiermee geconfronteerd stelde u dat een verblijf bij uw broer niet wenselijk was en dat zijn vrouw er niet blij mee zou zijn geweest, een uitleg die niet afdoende is gezien het

vermeende risico dat u zou gelopen hebben, te meer aangezien u zich na de vermeende eerdere problemen in Ingoesjetië wel degelijk met uw kinderen naar Sint-Petersburg begaf en er gedurende verschillende maanden onderdak kreeg bij uw broer.

Daarenboven is het geheel onaannemelijk dat u uw echtgenoot zou vrezen, doch dat vastgesteld kan worden dat u uw echtgenoot reeds sinds oktober 2008 niet meer gezien of gehoord heeft. Ook bij uw kortstondige terugkeer naar de Russische Federatie, van 1 augustus 2013 tot 20 november 2015 heeft u niet één keer contact gehad met uw echtgenoot (CG p4-5), wat de aannemelijkheid van uw vrees jegens deze man drastisch aantast. Met deze vaststelling geconfronteerd, kwam u niet verder dan : "als ik geen concreet gevaar liep zou ik niet vertrokken zijn naar hier, want ik had hier toen niets. Ik kan gewoon niet op basis van bepaalde feiten aantonen dat hij effectief gevaarlijk is" (CG p5). U stelde weliswaar dat de mannen die eenmaal bij uw moeder en eenmaal op uw registratieadres in Sint-Petersburg waren komen vragen, gestuurd moesten zijn geweest door uw ex-echtgenoot (CG p3), doch deze verklaringen zijn allerm minst aannemelijk.

Immers, u insinueerde aanvankelijk dat de personen die langskwamen agenten zijn, en stelde letterlijk: "nadat ik terugkeerde, kwamen er mannen bij ons en die stelden zich voor als politieagenten. Zij zeiden dat ik op het politiebureau moest verschijnen voor verhoor" (DVZ verklaring 2e Aanvraag, rubriek 15). U stelde vervolgens dat in Sint-Petersburg hetzelfde gebeurde en zei: "Agenten kwamen langs en zij toonden hun politiekaarten" (Ibid.). Bij het latere gehoor op het CGVS gaf u ineens aan dat de politiebadges mogelijk vervalst waren, dat de mannen in burgerkledij waren geweest (CG p3-4, p10), en dat deze mannen, connecties van uw man, Wahabieten zijn (CG p4). Het mag duidelijk zijn dat u hiermee post-factum de hiaten in uw relaas probeert te dichten, met name het verschonen van de ongerijmdheid dat uw echtgenoot, die volgens uw verklaringen in het kader van uw eerste aanvraag nog door de autoriteiten gezocht werd, nu plots connecties bij de politie zou hebben en de politie op u af zou sturen, zoals u tijdens uw gehoor bij de DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag nog duidelijk insinueerde. Dat u tijdens dit initiële gehoor geen enkele melding maakte van burgerkledij, vervalste badges of Wahabieten tast de ernst van uw latere nuanceringen reeds aan. De vaststelling dat u ten gehore op de DVZ wel degelijk naar de legitieme politiediensten verwees, en niet zoals achteraf aangegeven naar als politieagenten vermomde Wahabieten, blijkt voorts uit volgende verwijzing: "het komt frequent voor dat mensen worden meegenomen voor verhoor en dat die mensen daarna verdwijnen. (...) Het gebeurt vooral met vrouwen, die terugkeren uit Europa en die een hoofddoek dragen (DVZ verklaring 2e AA rubriek 15)". Er wordt dan ook vastgesteld dat u allerm minst consequent kan aangeven wie u precies zou bezocht hebben. Uw bewering dat deze mannen door uw ex-man zouden gestuurd zijn, zijn louter gebaseerd op veronderstellingen dewelke geen enkele feitelijke basis dragen (CG p3-5, p7, p10).

Voorts is het opmerkelijk dat u deze bezoeken niet concreet weet te situeren. Gevraagd naar het tijdstip van het eerste bezoek, gaf u te kennen zich geen concrete datums te kunnen herinneren. Hoewel u met zekerheid kon stellen dat u op 1 augustus thuis in Ingoesjetië was, kon u het eerste bezoek niet nauwkeuriger situeren dan "misschien 2 à 3 weken later" (CG p6). Daarenboven kan opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de komst van deze ongewenste bezoekers. Zo stelde u eerst dat u nadien buiten ging om uw tante te bezoeken wat verderop, toen een auto u probeerde te overrijden. U zou bij uw tante zijn gebleven en pas een dag later terug naar huis gekeerd zijn (DVZ Rubriek 15). Nochtans luiden uw verklaringen tegenover het CG anders, u stelde immers: "Ik merkte dat ik werd gevolgd door een auto. Ik ben toen heel snel een ander huis binnengegaan, ben niet meer verder gelopen naar mijn tante en heb me proberen verstoppen" (CG p3). Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de context waarin deze bezoeken moeten gekaderd worden, doen de waarachtigheid van deze gebeurtenissen, die u overigens op geen enkele manier staft, verder teniet.

Verder werd nog vastgesteld dat u onaannemelijk slecht op de hoogte bent over de door uzelf opgestarte echtscheidingsprocedure (CG p8-9). Zo heeft u geen weet van het rechterlijke vonnis betreffende uw echtscheiding, noch weet u coherent weer te geven of u al dan niet beroep heeft gedaan op een advocaat ("ik denk dat er een advocaat was" (CG p9)). Evenmin kan u overtuigende verklaringen afleggen met betrekking tot wie uw echtscheiding dan wel concreet opvolgde (CG p8-9). U stelde dat u een verzoekschrift indiende met betrekking tot de scheiding, maar over het verdere verloop van de echtscheidingsprocedure tast u in het duister (Ibid.). Opvallend is dat u zich hier evenmin naar geïnformeerd heeft (Ibid.), en u stelde zelfs letterlijk: "ik diende gewoon het verzoek in, heb me verder niet geïnformeerd over de procedures." (CG p9). Uw uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Aangezien het mogelijk verlies van het hoederecht over uw kinderen voor u de concrete aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens ernstige pogingen zou ondernemen om meer informatie te bekomen over wie het hoederecht van de rechtbank zou toegewezen krijgen na de

wettelijke scheiding. Uw gebrek aan kennis en initiatief terzake raakt dan ook aan de kern van uw asielaanvraag en tast de geloofwaardigheid van uw vrees nog verder aan. Hoewel de door u voorgelegde echtscheidingsakte een voorzichtige indicatie geeft van uw daadwerkelijke scheiding, doen bovenstaande bemerkingen afbreuk aan de context waarbinnen u deze echtscheiding en de bijhorende moeilijkheden met uw ex-partner kadert.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw internationaal paspoort, uw binnenlandse paspoort en de duplicaten van de geboorteaktes van uw kinderen bevatten in hoofdzaak identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. De woonstregistraties ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw terugkeer naar Ingoesjetië en verblijf in Sint-Petersburg, hetgeen evenmin ter discussie staat. Ook uw internationaal paspoort levert een bewijs van uw terugkeer naar de Russische Federatie en een indicatie van uw reisweg, dewelke evenmin betwist wordt. Hier kan echter volledigheidshalve opgemerkt worden dat de gegevens vervat in de stempel in uw binnenlandse paspoort, betreffende de uitreiking van een reispas, niet overeenstemmen met de gegevens van de door u voorgelegde reispas (uitreikingsdatum 22.08.2013, autoriteit van uitreiken en paspoortnummer), wat erop zou kunnen wijzen dat u een ander reispaspoort achterhoudt. In dezelfde lijn kan worden opgemerkt dat ook uw kinderen, gezien de uitreikingsstempel (zelfde uitreikingsdatum en autoriteit van uitreiken) van een reispaspoort aangebracht op hun geboorteaktes, in het bezit zouden moeten zijn van een internationaal paspoort, dewelke u evenmin voorlegde.

Tot slot dient vastgesteld dat het attest van de MVD van Nazran uit 2010, ter bevestiging van uw eerder aangehaalde relaas, niet bij machte is bovenstaande beoordeling in positieve zin om te buigen. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, met name indien uitgegeven in de noordelijke Kaukasus, bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U beaamt zelf overigens meermaals de heersende corruptie, de mogelijkheid om gelijk welk document tegen betaling te verkrijgen en wees in dit kader nog op de talrijke connecties van uw broer (CG p.6, p.9).

Wat betreft uw verwijzing naar het Belgische staatsburgerschap van uw huidige partner, die de biologische vader is van uw jongste kind, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure overeenkomstig de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.2. Waar verzoekende partij meent dat de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag werden geschonden, stelt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en evenmin ertoe strekt de in het Verdrag opgesomde rechten aan de zoon van verzoekende partij te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij aanspraak maakt op deze status. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.3. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar vorige asielaanvraag. De vorige asielaanvraag van verzoekende partij van 19 januari 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 29 maart 2010 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 54 023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 december 2010, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet argument aanbrengt ter weerlegging van de motivering van verwerende partij dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partij omtrent het feit dat haar ex-echtgenoot haar nog steeds actief zou zoeken teneinde haar de kinderen te ontnemen, die verder bouwen op haar eerdere ongeloofwaardige verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag, omwille van verschillende vaststellingen nog steeds niet weten te overtuigen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind. Immers, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat door verwerende partij het gelijkheidsbeginsel werd geschonden daar verzoekende partij niet op gelijke wijze wordt behandeld als andere moeders van een erkende vluchteling, die wel erkend worden, en dit in strijd met de door het Commissariaat-generaal uitgestippelde beleidslijn in dergelijke dossiers. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de *“mededeling CGVS tijdens de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 9 september 2014”* – waarnaar ook in de reeds door haar neergelegde e-mail van de sociale dienst OCMW Schoten d.d. 24 oktober 2014 (administratief dossier, stuk 11, documenten, nr. 7) verwezen werd en dat zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 13) – waarin gesteld werd dat wanneer een minderjarig kind als vluchteling erkend wordt, de ouders in principe ook erkend zullen worden. Tevens haalt verzoekende partij twee zaken aan waarbij respectievelijk een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en een beslissing inzake weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van twee moeders van als vluchteling erkende minderjarige kinderen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werden omwille van het feit dat hun minderjarige kinderen erkend vluchteling waren, waarna deze moeders vervolgens door het Commissariaat-generaal eveneens erkend werden als vluchteling. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift deze beslissingen van het Commissariaat-generaal en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 14-15). Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat haar partner M. O. erkend vluchteling was voordat deze het Belgische staatsburgerschap verkreeg en dat haar minderjarige zoon, waarvan M. O. de vader is (bijlagen 3 en 5-9 van het verzoekschrift), derhalve binnen korte termijn eveneens de vluchtelingenstatus zal verkrijgen.

Immers werden ook de zoon en kleinzoon uit een vorige relatie van haar partner erkend als vluchteling (bijlagen 10-12 van het verzoekschrift). Verzoekende partij bemerkt verder dat verwerende partij op de hoogte was van de vluchtelingenstatus van haar partner. Immers maakte haar raadsman op 26 maart 2015 een bijkomend schrijven over aan het Commissariaat-generaal waarbij de huidige familiale situatie van verzoekende partij, inclusief de mededeling dat de partner van verzoekende partij erkend vluchteling van Russische origine is en dat zij samen een zoontje hebben, gedetailleerd werd toegelicht. Verzoekende partij voegt dit schrijven als bijlage bij haar verzoekschrift evenals de stukken die samen met dit schrijven werden neergelegd (bijlage 16). Ook tijdens het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2015 merkte haar raadsman op dat de vader van haar zoon erkend vluchteling was vooraleer hij Belg werd. Dat verwerende partij op de hoogte was van de vluchtelingenstatus van haar partner blijkt verder uit het feit dat in de weigeringsbeslissing het OV-nummer van haar partner vermeld werd. Verzoekende partij stelt dat zij derhalve de partner is van een erkende vluchteling en dat zij bovendien de moeder zal zijn van een als vluchteling erkend minderjarig kind. Volgens verzoekende partij ligt er op heden geen enkele redelijke verantwoording voor waarom zij als Russische moeder en primaire zorgfiguur van een minderjarige dewelke erkend vluchteling van Russische origine zal zijn niet op een gelijke wijze wordt behandeld als de moeders van minderjarige erkende vluchtelingen in voormelde zaken. Door verwerende partij wordt evenmin gemotiveerd waarom afgeweken wordt van haar beleidslijn inzake dergelijke dossiers.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de situatie van verzoekende partij geenszins de situatie betreft waarvan sprake in de door haar aangebrachte "*mededeling CGVS tijdens de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 9 september 2014*" (bijlage 13 van het verzoekschrift), waarin gesteld wordt dat wanneer een minderjarig kind als vluchteling erkend wordt, de ouders in principe ook erkend zullen worden, en dat de situatie van verzoekende partij voorts niet te vergelijken is met de situatie in de door haar aangehaalde zaken waarbij twee moeders als vluchteling werden erkend omwille van het vluchtelingenstatuut van hun minderjarige kinderen (bijlagen 14-15 van het verzoekschrift). Immers, waar verzoekende partij stelt dat haar zoon binnen korte termijn eveneens de vluchtelingenstatus zal verkrijgen gezien diens vader M. O. erkend vluchteling was voordat deze het Belgisch staatsburgerschap verkreeg, verwijzend naar de bijlagen 3, 5-9 en 16 van haar verzoekschrift, gaat zij er evenwel aan voorbij dat M. O. actueel niet langer vluchteling is en het principe waarbij gezinsleden, zonder dat zij zelf een gegronde vrees voor vervolging moeten aantonen, als vluchteling worden erkend wanneer één persoon van een gezin aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling erkend te worden, gaat *in casu* dan ook niet op. Dat aan de zoon en kleinzoon van de partner van verzoekende partij de vluchtelingenstatus werden toegekend, zoals blijkt uit de bijlagen 10-12 van het verzoekschrift, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk daar dit niet wegneemt dat M. O. actueel het Belgisch staatsburgerschap heeft en niet langer erkend vluchteling is. Verzoekende partij is dan ook niet de moeder van een als vluchteling erkend minderjarig kind. Volledigheidshalve wijst de Raad er ten slotte nog op dat door verzoekende partij nergens tijdens haar gehoor werd opgeworpen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst problemen zal kennen omwille van haar huidige partner en/of omwille van de redenen die indertijd hebben geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan haar partner.

2.2.9. Met betrekking tot de scheidingsakte die als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 4), wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds aan het administratief toegevoegde documenten (zie administratief dossier, stuk 11, documenten, nr. 3) geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij dit document duidelijk in overweging werd genomen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en*

autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT